

РЕШЕНИЕ

№ 6578

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **8089** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД „БУЛ ИНС“ АД, срещу решение № 3426 от 17.07.2023 г. по н.а.х.д. № 7503/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 116-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-98/16.05.2023 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на застрахователното дружество, на основание чл. 83, чл. 53, чл. 27 ЗАНН, чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за Комисията за финансов надзор, вр. чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, вр. чл. 648, ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ), е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 4 000 лв. за нарушение на чл. 412, ал. 3 КЗ.

Касаторът излага твърдения за незаконосъобразност на решението поради неправилно тълкуване на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорва, че нарушението е извършено в условията на повторност. Сочи, че след като в АУАН не са изложени факти и обстоятелства за други предходни нарушения, незаконосъобразно с НП е наложена санкция за повторно нарушение. Навежда доводи, че наложеното наказание не съответства на целите, посочени в чл. 12 ЗАНН и развива съображения за маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Моли за отмяна на решението и потвърденото с него НП, евентуално – да бъде изменено НП, като бъде наложена санкция в минимален размер по чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ.

Ответникът – заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез процесуалния си представител и в писмени бележки оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Въззивният съд е приел за установено, че надзорният орган е сезиран с жалба вх. № 91-02-1030 от 05.12.2022 г. на М. А. С. – представител на HDI Sigorta. От приложените към жалбата документи било установено, че пред HDI Sigorta е предявена претенция на основание договор за имуществена застраховка „Каско“, във връзка с която било изплатено обезщетение на застрахованото лице. Впоследствие, М. А. С., в качеството си на представител на HDI Sigorta, е предявил пред ЗД „БУЛ ИНС“ АД – застраховател на виновния за пътнотранспортното произшествие (ПТП) водач, регресна претенция на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, но липсвало плащане от страна на ЗД „БУЛ ИНС“ АД.

Била извършена проверка чрез провеждане на кореспонденция между ЗД „БУЛ ИНС“ АД и КФН. В хода на проверката е установено, че на 07.09.2021 г. пред ЗД „БУЛ ИНС“ АД е предявена регресна претенция № [ЕГН] от М. А. С. – представител на HDI Sigorta на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в полица № BG/02/121000879162, с период на застрахователно покритие от 26.03.2021 г. до 25.03.2022 г., включително. На датата на предявяване на регресната претенция – 07.09.2021 г., е представен протокол за ПТП. С писмо от 28.09.2021 г. ЗД „БУЛ ИНС“ АД е изискала допълнителни доказателства, необходими за определяне основанието и размера на претенцията, като на 21.10.2021 г. М. А. С. е представил изисканите доказателства, в т. ч. данни за банковата сметка, по която да бъде изплатена сумата, ведно с пълномощно, с което HDI Sigorta е упълномощило М. А. С. да получи плащане по претенцията. След тази дата – 21.10.2021 г., не са изисквани други документи за установяване основанието и

размера на регресната претенция съгласно чл. 412, ал. 2 КЗ.

С платежно нареждане от 06.12.2022 г., след изпращане на писмо от страна на КФН до застрахователя, ЗД „БУЛ ИНС“ АД е изплатило размера на своето задължение по регресната претенция в общ размер на 971,88 лв. по банкова сметка на М. А. С..

Това мотивирало св. Ш. да състави срещу ЗД „БУЛ ИНС“ АД АУАН за нарушение на чл. 412, ал. 3 КЗ. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП № Р-10-98/16.05.2023 г., с което на ЗД „БУЛ ИНС“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 4000 лв. При определяне на размера на санкцията АНО е отчел, че нарушението, констатирано с АУАН, е извършено при условията на повторност по смисъла на §1, т. 51 от ДР на КЗ – в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-807/17.09.2018 г. (влязло в сила на 30.11.2020 г.), с което на ЗД „БУЛ ИНС“ АД е наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение.

За да постанови решението си, СРС е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя – свидетеля Ш., както и писмени доказателства, представени с НП, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН е съставен, съответно НП е издадено от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 ЗАНН, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е приел за доказано вмененото нарушение по чл. 412, ал. 3 КЗ, както и че деянието не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. СРС е съобразил, че нарушението е повторно, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-807/17.09.2018 г. (влязло в сила на 30.11.2020 г.), с което на ЗД „БУЛ ИНС“ АД е наложена имуществена санкция за същия вид нарушение и затова е счел, че законосъобразно е била ангажирана отговорността на застрахователя за извършено нарушение при условията на повторност.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Касаторът е осъществил състава на нарушение по чл. 412, ал. 3 КЗ, като не се е произнесъл в срок от 30 дни от представянето на всички доказателства, относими към претенцията. След като в законовия срок не е последвало произнасяне по някой от изрично посочените по чл. 412, ал. 3 КЗ начини, застрахователят е нарушил законовия текст. Нарушението е формално и е осъществено чрез бездействие, а именно със самото произнасяне в срока по чл. 412, ал. 3 КЗ, като за съставомерността му не се изисква да са настъпили вреди.

Датата на извършване на нарушението е определена правилно като деня, следващ изтичането на 30-дневния срок по чл. 412, ал. 3 КЗ. В конкретния случай на 21.10.2021 г. на застрахователя са представени всички необходими за удовлетворяване на застрахователната претенция документи. Като се има предвид това обстоятелство, срокът по чл. 412, ал. 3 КЗ е изтекъл на 22.11.2021 г. (първи присъствен ден след 20.11.2021 г.), а нарушението е извършено на 23.11.2021 г.

Датата на извършване на нарушението е относима и с оглед на това налице ли е повторност по смисъла на §1, т. 51 от ДР КЗ (в приложимата редакция), така че да бъде ангажирана отговорността на дружеството съгласно чл. 644, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 КЗ. При повторно нарушение по чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ на юридическите лица се налага административно наказание „имуществена санкция“ в размер от 2000 лв. до 40000 лв. Повторно е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила

на НП, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. В случая издаденото НП съдържа конкретни мотиви за наличие на предходно издадено НП № Р-10-807/17.09.2018 г. (влязло в сила на 30.11.2020 г.), с което на касатора ЗД "БУЛ ИНС" АД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ за същото по вид нарушение, от което е изведен законосъобразен извод, че размерът на наказанието за процесното нарушение следва да се определи при условията на повторност по чл. 644, ал. 2 КЗ. Административнонаказващият орган е мотивирал също така и определянето на имуществената санкция в посочения размер от 4000 лв. (над законоустановения минимум), съобразен както с обстоятелството, че деянието е повторно, така и с периода на забавата в изплащането на обезщетението с повече от една година закъснение.

Неоснователни са възраженията на касатора, че в АУАН е следвало да намери отразяване факта на извършване на нарушението при условията на повторност. Касационният състав приема, че такива данни не биха могли да бъдат отразени при съставяне на АУАН, тъй като в разпоредбата на чл. 42 ЗАНН не се съдържа такова изискване. Повторността е от значение за индивидуализиране на наказанието, а това е от компетентността на административнонаказващия орган съгласно чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне на вида и размера на наказанието в НП. Аргумент в подкрепа на горния извод е и обстоятелството, че повторността е уредена със санкционна разпоредба. Не се приемат като основателни доводите на касатора, че повторността е елемент от състава на правонарушението. Напротив – дали едно деяние е повторно или не е релевантно обстоятелство единствено при определяне размера на административното наказание. Повторността не определя осъществен ли е състава на нарушението, което в случая е безспорно установено. Касаторът неправилно сочи, че е допуснато съществено процесуално нарушение поради описание на процесното деяние като повторно едва с оспорваното НП. С разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН не се поставя изискване да бъде посочена санкционната разпоредба, която следва да бъде приложена, както и вида и размера на наказанието. Задължителни реквизити са единствено елементите от обективна страна – дата и място на нарушението, описанието му и обстоятелствата, при които е извършено, и елементите от субективна страна – субект и вина при деяния, извършени от физически лица. Сочат се също и законните разпоредби, които са нарушени. Изискването на чл. 42, т. 4 от ЗАНН за описание на нарушенията чрез всички елементи от фактическия състав на деянията по чл. 412, ал. 3 от КЗ е спазено при съставяне на АУАН. С чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН към тези елементи /чл. 42, т. 3-т. 5 от ЗАНН/ се допълват вида и размера на наказанието, за определянето на което е от значение дали деянието е повторно или не, съответно дали същото е извършено от физическо или юридическо лице. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което няма изискване в чл. 42 от ЗАНН да бъде посочено още със съставяне на АУАН, съобразявайки се и с разпоредбата на чл. 27, ал. 3 във връзка с ал. 1 от ЗАНН за определяне на по-тежко наказание при отегчавачи обстоятелства, вкл. и при повторност на деянието. Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има само отношение към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.

Предвид изложеното, настоящият състав приема за неоснователни доводите на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения в проведеното административнонаказателно производство, в частност при съставянето на АУАН.

В случая не са налице основания за приложение на чл. 28 ЗАНН. Обстоятелството, че деянието е извършено в условията на повторност обуславя по-високата обществена опасност, която пък е предпоставка да не бъде приложен чл. 28 ЗАНН. Нарушенията на императивната разпоредба на чл. 412, ал.3 от КЗ сериозно засяга правата на потребителите на застрахователни услуги и създава предпоставки за възникване на недоверие в стабилността и ефективността на застрахователната система в България. С оглед формалния характер на нарушението и степента на засягане на обществените отношения, касационната инстанция напълно споделя изводът на СРС за неприложимост на нормата на чл. 28 ЗАНН, поради което не намира за необходимо да преповтаря изложените от него доводи в тази насока. Застрахователните дружества изпълняват особено важна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 644 от КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове, и при спазване целта на закона, изведена в чл. 2 от КЗ. Нарушението по чл. 412, ал. 3 от КЗ е формално, на просто извършване, тъй като законодателят не е предвидил в състава му настъпването на вредни последици, което обуславя и ирелевантността на липсата на такива. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, в която посока е и утвърдилата се съдебна практика.

Съдът намира, че с процесното НП на ЗД „БУЛ ИНС“ АД е наложено законосъобразно и явно справедливо с оглед постигане на целите на специалната превенция наказание, в предвидения от законодателя размер на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във връзка с чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ, като размерът е над минимално установения и е мотивиран с обстоятелството, че деянието е повторно и е съобразен срокът на закъснение за произнасяне по претенцията.

Поради съвпадение на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на СРС, обжалваното съдебно решение следва да се остави в сила.

Относно разноските:

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 3426 от 17.07.2023 г. по н.а.х.д. №

7503/2023 г. по описа на СРС, НО, 116-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер 80 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: